

Вејте, пахуље моје

Вејте, пахуље моје, к'о сузе са неба,
покријте све што заборав треба.

Нек' се прошлост под белином смири,
да ми душа бар ноћас спокојно живи.

Вејте, пахуље моје, к'о плашт преко јада,
с'кријте ми ране од ветра и пада.

Нек' хладни дах зиме, загрљај буде,
нек' мразови за мном у миру жуде.

На пољу белом, ветар песму пише,
сећа на дане кад љубави било је више.

Нек' дах белине моју душу понови,
носите је тамо где чекају је снови.

Вејте, пахуље моје, по брегу и стази,
нек' зима с'крије што душа не спази.

Јер шта су трагови кад сећања бледе,
кад бела тишина прошлост заведе?

К'о вео невесте, свет покријте цео,
нек' мој мир под снегом остане бео.
У вашем сам плесу ја нашла спас,
вејте, пахуље, још само овај час.